

Вічно треба жити!

Лариса Зінганшина

Ні на день, ні на хвилину
Не шукаю відпочинку,
Й промовляю без вагання:
Шлях прокладуйте в діяннях

Віри, честі, доброти,
Прагніть вищої мети,
Щоб до Бога, до одного
Нас вела сумлінь дорога.

Там схиляють Древа віти,
Пахощі дарують квіти,
І водиченька дзюрчить:
Треба жити, жити, жить

В мирі, в злагоді, в любові!
Квітнуть барви світанкові,
Вніч — заграва, вдень — блакить,
Вся природа гомонить:
Треба вічно людям жить!

Знаю точно відтепер —
Хто любив, той і не вмер!
Знаю, з вами цим ділюся,
Вірю і не помилюся,
Правда в попіл не згорить —
Треба вічно людям жить!

Вічно — є такеє слово,
Річка, річ — його основа,
Думка, мова, говір, спів,
Він, вона й ще безліч слів.

Та якщо їх всі зібрати,
Будемо ми точно знати,
Як життя те будувати,
Щоб не тліть, не помирати,

А з'єднати силу й волю
Та плекать щасливу долю.
Бога більше не гнівить,
Житом простір заселить.

І нехай зросте колосся —
Боже чистеє волосся,
І полине, полетить
Думка — вічно треба жить!

2004р.